

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/41/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119322831
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6119322831.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jaroslava Mikulaja a sudcov JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobcu: Y. N. L. s.r.o., so sídlom U. XX, F. F., K.: XXXXXXXX, zastúpeného: JUDr. Michal Bušík, LL.M., advokát so sídlom advokátskej kancelárie Skuteckého 6, Banská Bystrica, proti žalovaným: 1/ Y. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. XXX/XX, F. F., 2/ V. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom M. XXXX/XX, F. Bystrica, zastúpená: JUDr. Lucia Filipková, advokátka so sídlom advokátskej kancelárie Sládkovičova 26, Banská Bystrica, o určenie neplatnosti právneho úkonu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 13. 10. 2020, č. k.: 20C/39/2019-157, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej 1/ a žalovanej 2/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol tak, že:

„Súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietla.

Žalované 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov konania v plnej výške voči žalobcovi, ktoré je žalobca povinný zaplatiť žalovaným 1/, 2/ v lehote 3 dní odo dňa rozhodnutia o výške trov samostatným uznesením.“

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou najskôr domáhal určenia neplatnosti zmluvy o zriadení vecného bremena uzavretej medzi žalovanými 1/ a 2/ a vypratania zo žalobcovej nehnuteľnosti. Počas konania opravil petit žaloby tak, že žiadal určiť, že právo vyplývajúce z vecného bremena neexistuje a že žalovaná 2/ je povinná vypratať nehnuteľnosti žalobcu.

3. Žalobca tvrdil, že je vlastníkom nehnuteľností: bytu č. XX nachádzajúcom sa na štvrtom poschodí vo vchode číslo 3A bytového domu so súpisným číslom XXXXX zapísanom v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Banská Bystrica, katastrálnym odborom, na liste vlastníctva číslo XXXX, v katastrálnom území F. F., obec F. F., okres F. F.; skladového priestoru č. X-XX nachádzajúceho sa na prízemí vo vchode č. 3D bytového domu a garáže číslo X-GXX nachádzajúcej sa v suteréne vo vchode číslo 3A bytového domu (ďalej len „nehnuteľnosti“). Nehnuteľnosť kúpil na základe kúpnej zmluvy z 15. 05. 2018. V čase uzatvorenia kúpnej zmluvy zobral na vedomie, že na nehnuteľnosti viazne vecné bremeno práva doživotného užívania pôsobiace in personam, ktoré bolo zriadené v prospech žalovanej 2/ na základe zmluvy o zriadení vecného bremena spísanej vo forme Notárskej zápisnice číslo N XXX/XXXX, NZ XXXXX/XXXX, W. XXXXX/XXXX z 26. 08. 2016 a jej dodatku vo forme Notárskej zápisnice číslo N XXXX/XXXX, NZ XXXXX/XXXX, W. XXXXX/XXXX z 30. 11. 2016 medzi pôvodnou vlastníčkou nehnuteľností žalovanou 1/ a osobou oprávnenou z vecného bremena žalovanou 2/ (ďalej len „zmluva o zriadení vecného bremena“).

4. Argumentoval tým, že čase uzavretia zmluvy o zriadení vecného bremena mala žalovaná 1/ viaceré peňažné záväzky voči svojim veriteľom E. C., K.. R. T. a žalobcovi po lehote splatnosti, ktoré nemala záujem žiadnym spôsobom vyporiadať, aj keď na to mala viaceré možnosti. Žalovaná 2/ mala v čase uzavretia zmluvy o zriadení vecného bremena vymáhateľnú pohľadávku vo výške 46.471,48 eur. Žalobca nadobudol nehnuteľnosti od predchádzajúceho vlastníka R.. Y.. M. F., ktorý ich nadobudol v roku 2017 od predchádzajúceho vlastníka K.. Y.. Y. U., LL.M., ktorý ich nadobudol od pôvodného vlastníka - žalovanej 1/. V čase zriadenia vecného bremena medzi žalovanými 1/ a 2/, ich konanie vykazovalo znaky účelovosti so snahu sťažiť pozície ich veriteľov pri zabezpečení a uspokojení ich peňažných pohľadávok.

5. Poukazoval na to, že žalovaná 1/ bola do polovice roka 2016 vlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území obce L., kedy ich predala za kúpnu cenu 190.000,- eur, z ktorej vyplatila svojho záložného veriteľa a zvyšok kúpnej ceny 132.000,- eur použila na kúpu nehnuteľností, ktoré sú v súčasnosti vo vlastníctve žalobcu. Žalovaná 1/ namiesto toho, aby zo zostatku kúpnej ceny vyrovnala svojich dlžníkov, vrátane žalobcu, nadobudla nehnuteľnosti, na ktorých iba a jedine účelovo a v rozpore so zákonom, ako aj dobrými mravmi zriadila vecné bremeno in personam v prospech žalovanej 2/. Vklad práva zodpovedajúceho vecnému bremenu v prospech žalovanej 2/ predstavoval zjavné zneužitie práva, ktorého cieľom bolo úmyselne poškodiť a znevýhodniť osobu žalobcu a ostatných veriteľov v prípade uspokojenia ich splatných pohľadávok z majetku žalovanej 1/, keď táto bola vlastníkom. Zriadením vecného bremena medzi žalovanými 1/ a 2/ sa žiadnym spôsobom neupravili vzťahy, keďže nežijú a netvorí spoločnú domácnosť. Žalovaná 2/ nikdy nehnuteľnosti nevlastnila a ani nezhodnotila, a preto nemá ani morálne a etické právo požívať výhody zriadeného vecného bremena. Účelovosť konania žalovanej 1/ je zrejma aj z jej následného konania, keďže už o päť mesiacov podpísala zmluvu o prevode nehnuteľností na osobu K.. Y.. Y. U.. Žalované 1/ a 2/ v minulosti vykonali kroky, ktorých jediným účelom bolo oddialenie a zmarenie poskytnutia súdnej ochrany a odopretie sa dovolania spravodlivosti žalobcu a ostatných veriteľov pri porušení ich subjektívnych práv. Žalovaná 2/ svojím konaním neumožňuje a vedome bráni v užívaní majetku žalobcu skrývaním sa za účelovo zriadené vecné bremeno, ktorého zákonnosť zriadenia je vysoko otázná.

6. K preukázaniu naliehavého právneho záujmu uviedol, že určovací rozsudok bude podkladom na výmaz vecného bremena z listu vlastníctva, čím sa výrazným spôsobom zvýši predpoklad možnosti užívania nehnuteľností, možnosť získavania ekonomického prospechu z prípadného predaja nehnuteľností, čím sa mu vrátia nielen finančné prostriedky investované do kúpy nehnuteľností, ale aj tie, ktoré poskytol žalovanej 1/, ktorá nemá záujem ich vrátiť. Nehnuteľnosť zaťaženú vecným bremenom in personam nie je žalobca schopný reálne využívať pre svoje potreby a je reálne nepredajná.

7. Žalovaná 1/ žiadala žalobu zamietnuť. Poukazovala na to, že žiadny právny predpis neumožňuje podať žalobu u určenie neplatnosti zmluvy o zriadení vecného bremena. Žalobca sa nemôže domáhať určenia absolútnej neplatnosti právneho úkonu a na druhej strane určenia, či tu je alebo nie je právo vyplývajúce zo zmluvy. Žalobu považuje za neprípustnú. Žalovaná 1/ v čase uzatvorenia zmluvy o zriadení vecného bremena nemala žiadne obmedzenie s nakladaním svojho majetku, bola výlučným vlastníkom nehnuteľností a bolo jej výsostné právo zmluvou zriadiť vecné bremeno právo dožitia a v žiadnom prípade nešlo z jej strany o nepoctivé konanie. Žalovaná 1/ nebola žiadnym spôsobom donútená kýmkoľvek k uzavretiu zmluvy o zriadení vecného bremena.

8. Žalovaná 2/ žiadala taktiež žalobu zamietnuť, tvrdenia žalobcu označila za účelové, nepreukázané a právne irelevantné. Argumentovala zhodne ako žalovaná 1/, keď žalobcom podaná žaloba je neprípustná z dôvodu, že žalobca sa domáha určenia, či tu právo alebo nie je resp. uvedeného sa domáha len formálne v petite žaloby. Podľa nej nie je možné súčasne sa domáhať neplatnosti právneho úkonu a na druhej strane určenia, či tu je alebo nie je právo vyplývajúce zo zmluvy. Pri absolútnej neplatnosti sa nemožno domáhať určenia, že tu právo nie je, ak takéto právo ani nevzniklo. Zdôraznila, že žalobca nadobudol nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy z 15. 05. 2018, čo vyvracia žalobcove tvrdenia o reálnej nepredajnosti predmetných nehnuteľností. Žalobca vedel, že nadobúda nehnuteľnosti zaťažené vecným bremenom.

9. Okresný súd po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Súd konštatoval, že žalobca sa na základe upraveného petitu v zmysle § 137 písm. c) CSP domáhal určenia, že právo zodpovedajúce vecnému bremenu neexistuje, pričom podstata sporu spočívala v tvrdeniach, že zmluva o zriadení vecného bremena bola uzavretá absolútne neplatne, pričom žalobou žiadal dosiahnuť taký stav, že nehnuteľnosti nebudú zaťažené vecným bremenom. Dospel k záveru, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností, ktoré sú zaťažené vecným bremenom, tieto nehnuteľnosti kúpil od predchádzajúceho vlastníka, pričom v čase uzavretia kúpnej zmluvy boli nehnuteľnosti zaťažené vecným bremenom. Spornou skutočnosťou bola platnosť uzavretej zmluvy o zriadení vecného bremena. Prednostne skúmal existenciu naliehavého právneho záujmu, pričom dospel

k záveru, že naliehavý právny záujem je daný, pretože v prípade, ak by súd vyhovel žalobe, došlo by k výmazu vecného bremena z katastra nehnuteľností na LV.

10. Vzhľadom na predložené dôkazy a argumentáciu žalobcu dospel k záveru, že tvrdenia o absolútnej neplatnosti žalobca nepodložil žiadnymi relevantnými dôkazmi, pričom listinné dôkazy preukazujúce záväzkové vzťahy medzi žalovanou 1/ a žalobcom, nie sú dôkazmi spôsobilými preukázať tvrdenia žalobcu o absolútnej neplatnosti zmluvy o zriadení vecného bremena. Žalobcom tvrdený rozpor o neplatnosti pre rozpor s dobrými mravmi by musel existovať v čase uzavretia právneho úkonu. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že zmluva o zriadení vecného bremena obsahovala všetky náležitosti vyžadované § 151o OZ, bola zrozumiteľná, jasná a určitá, vyhotovená v písomnej forme. Žalovaná 1/ bola v čase uzavretia zmluvy vlastníčkou nehnuteľností, v zmluve boli dostatočne identifikované nehnuteľnosti ako aj dostatočne špecifikované vecné bremeno, že ide o právo doživotného užívania nehnuteľností zriadené in personam v prospech žalovanej 2/, pričom zmluva svojim účelom obsahom nie je v rozpore s Občianskym zákonníkom ani iným právnym predpisom. Skúmal, či zmluva neobchádza zákon. Dospel k záveru, že žalovaná 1/ ako vlastníčka realizovala svoje vlastnícke oprávnenie nakladať s nehnuteľnosťou, pričom nie je obchádzaním Občianskeho zákonníka, ak žalovaná 1/ realizovala vlastnícke právo tým, že zriadila zmluvné vecné bremeno v prospech blízkej osoby. Zároveň súd poukázal na to, že by nebolo obchádzaním zákona ani zriadenie vecného bremena v prospech inej osoby v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo/2670/2007. Taktiež dospel k záveru, že zmluva nie je v rozpore s dobrými mravmi, keď žalobca nepreukázal, že by žalovaná 1/ nemala záujem zriadiť vecné bremeno z dôvodu vyriešenia bytovej otázky žalovanej 2/ a chcela len účelovo poškodiť svojich veriteľov. Zdôraznil, že žalovaná 1/ ako výlučná vlastníčka realizovala svoje vlastnícke právo spôsobom, ktorý zákon nezakazoval a nebola obmedzená žiadnou zákonnou normou. Taktiež nezistil také konanie žalovaných, ktoré by mali za následok neplatnosť zmluvy o zriadení vecného bremena.

11. Upríamal pozornosť na to, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam kúpnu zmluvou od predchádzajúceho vlastníka vďaka, že nehnuteľnosti sú zaťažené vecným bremenom, žalobca sa sám dostal do situácie, keď je vlastníkom nehnuteľností a svoje vlastnícke právo môže vykonávať len do takej miery, aby nezasahoval do výkonu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu patriaceho žalovanej 2/. Žalobca taktiež nepreukázal tvrdenia o neplatnosti zmluvy o zriadení vecného bremena, preto žalobu zamietol, že žalobcovi nič nebráni podať žalobu o obmedzenie, prípadne zrušenie vecného bremena za podmienok upravených Občianskym zákonníkom. Pokiaľ ide o predložený rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 11C/30/2019 zo dňa 7. 2. 2020, uviedol, že z odôvodnenia tohto rozhodnutia nie je možné zistiť, z akého dôvodu okresný súd rozhodol tak, ako rozhodol, pretože skutkový stav založil iba na tvrdeniach a dôkazoch predložených žalobcom v danom konaní. Zároveň rozhodol o trovách konania podľa zásady úspechu, keď žalovaným ako úspešným strán v konaní priznal náhradu trov v plnom rozsahu voči žalobcovi.

12. Proti rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Rozsudok okresného súdu žiadal zmeniť a návrhu vyhovieť v celom rozsahu. V dôvodoch odvolania uviedol, že mu bolo doručené "Uznesenie", proti ktorému podáva odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza sa z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zároveň namietal, že súd od podania žaloby do vytyčenia termínu hlavného pojednávania nekonal 462 dní a o tejto skutočnosti sa nezmienil v dôvodoch svojho rozhodnutia.

13. Následne v odvolaní zhodnotil skutkový stav, kde zdôraznil, že cieľom uzavretej zmluvy o vecnom bremene bolo poškodiť a zneistiť žalobcu a ostatných veriteľov. Trval na tvrdení, že každý právny úkon sa dá napadnúť žalobou pre jeho absolútnu neplatnosť, pretože opačný prístup by viedol k absurdným záverom. V právnom štáte by bolo neprípustné, aby sa osoba nemohla dovolávať neplatnosti právnych úkonov, pokiaľ tieto boli uzatvorené v rozpore s materiálnym právom. Zdôraznil, že v zmysle doterajšej súdnej praxe žalobou neplatnosť právneho úkonu je potrebné považovať za určovaciu žalobu podľa § 137 písm. c) CSP. Zároveň dodal, že v súčasnej dobe neexistuje právny predpis, ktorý by výslovne pripúšťal žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o zriadení vecného bremena, preto tento stav v neistom právnom postavení možno odstrániť žalobou podanou podľa citovaného ustanovenia. Opätovne zdôraznil svoj názor prezentovaný v konaní, že konanie žalovaných je nepoctivé a neférové a odporuje minimálne dobrým mravom. Pretože sa týmito pravidlami žalované neriadili, výkon ich práva urobený vo forme právneho úkonu bol v rozpore minimálne s dobrými mravmi, čo by malo mať za následok neplatnosť tohto právneho úkonu.

14. Namietal, že okresný súd nezobral do úvahy to, že voči žalovanej 1/ bolo začaté trestné stíhanie vo veci poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Aj keď v konečnom dôsledku bolo trestné stíhanie zastavené podľa ustanovenia § 215 ods. 1 písm. b) Trestného

poriadku, t. j. „prokurátor zastaví trestné stíhanie, pretože skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie nie je trestným činom“. Podľa názoru žalobcu aj keď takéto konanie nenaplnilo pri žalovaných skutkovú podstatu trestného činu poškodzovania veriteľov, neznamená to, že takéto konanie nenaplnilo niektorú zo skutkových podstát neplatnosti právnych úkonov podľa § 39 OZ.

15. Zmluva o vecnom bremene bola medzi žalovanými uzatvorená dňa 26. 8. 2016, pričom vtedy mala žalovaná 1/ po lehote splatnosti viaceré záväzky v objeme niekoľko tisíc a voči žalovanej 2/ bola do roku 2007 vedená exekúcia na peňažné plnenie vo výške istiny 46.481,48 EUR. Preto vyslovil otázku, aký mohol byť úmysel a cieľ žalovaných na uzatvorení zmluvy o vecnom bremene v celom kontexte už v žalobe uvedených skutkových tvrdení. Aj keď zmluva spĺňala formálne podmienky, neznamená to, že nesledovala úplne iný cieľ, ako bolo poskytnúť žalovanej 2/ istotu obydlia. Táto zmluva teda smerovala k výsledku odporujúcemu zákonu, preto je neplatná, nakoľko obchádza zákon.

16. V ďalšej časti odvolania (nazvaného III odvolacie dôvody) namietal, že rozhodnutiu chýba dostatočné odôvodnenie robiace ho zákonným a spravodlivým, odôvodnenie pôsobí popisne a formálne, absentujú v ňom jasné a logické argumenty, ktoré sú navzájom konzistentné. Obsahom odôvodnenia by mala byť úvaha súdu o tom, ktorý z vykonaných dôkazov považuje za hodnoverný a ktorý nie, aké zistenia vyvodil z predložených dôkazov, ktoré sa vylučujú a ktoré si odporujú. Odôvodnenie budí dojem, že je súhrnom súdneho spisu. Odôvodnenie je z drvivej väčšiny len popisným opisom jednotlivých skutkových tvrdení a konštatovanie súdu o tom, že žalobca tvrdenia o absolútnej neplatnosti nepodložil žiadnymi relevantnými dôkazmi, je neudržateľné. Žalobca opakovane zdôrazňoval, že v čase uzavretia zmluvy mali žalované nevysporiadané záväzky, mali účelovo predpripravenú zmluvu o budúcej zmluve, žalovaná 1/ sa priznala, že účelovo pomáhala žalovanej 2/ a jej manželovi (svojmu synovi) pred exekúciami, bola ním nahovorená na zriadenie vecného bremena a celé konanie vykazovalo znaky účelovosti a protiprávnosti. Keď neboli súdu predložené zo strany žalobcu žiadne dôkazy, položil legitímnu otázku, na základe akých dôkazov dospel k záveru k akému dospel. Poukázal na zásadu materiálneho vedenia sporu, keď každému dôkazu sa má prisudzovať určitá hodnota pravdivosti a je povinnosťou súdu takéto dôkazy a skutkové tvrdenia posudzovať izolovane z hľadiska vierohodnosti a následne pristúpiť k hodnoteniu všetkých dôkazov v ich príčinnej súvislosti. V tomto postupe vidí žalobca najväčšiu slabinu rozhodnutia, keď súd nie je viazaný len samotným skutkovým stavom, ako ho predniesli strany sporu, ale má aj vlastné procesné oprávnenia ingerovať do sporu. Prejavom materiálneho vedenia sporu je aj dopytovacie oprávnenie súdu vo vzťahu k procesnému dokazovaniu, v rámci ktorého môže súd vyhodnotiť celkové vyznenie procesnej obrany alebo procesného útoku ako klamlivé, a to osobným dopytovaním strán. K takémuto prístupu zo strany nedošlo. Rozhodnutiu súdu nepredchádzala činnosť zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu. V tejto súvislosti opätovne zdôraznil, že konanie žalovaných bolo minimálne v rozpore s ustanovením § 3 ods. 1 v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka.

17. Odkazujúc na § 3 ods. 1 OZ uviedol, že konanie žalovaných nie je v súlade s dobrými mravmi, ktorým hodnoty slušnosti, poctivosti a morálky nič nehovoria. Za nepoctivé považoval konanie žalovaných, ak žalovaná 1/ v čase nevyporiadaných záväzkov, majúca vedomosť o exekúciách svojich blízkych osôb im v dobrej viere nezištne pomáhala. Podľa žalobcu obchádzaním zákona je podľa judikatúry situácia, kedy prevádza svoj majetok na inú osobu ten, kto sa pripravuje na spáchanie trestného činu a usiluje o to, aby sa vyhol trestu za tento trestný čin, ktorým by mohol byť postihnutý jeho majetok. Podľa jeho názoru účelom a úmyslom žalovaných bolo sťažiť veriteľom ich právo na uspokojenie ich splatných pohľadávok z majetku žalovanej 1/, či úmyslom žalovanej 2/ sa vyhnúť exekučnému postihu v prípade, že by bola medzi žalovanými naplnená zmluva o budúcej zmluve účelovo uzatvorená len za 1 euro.

18. Zároveň vyslovil pochybnosti o vážnosti a slobode prejavu vôle žalovanej 1/ pri uzatváraní zmluvy, keď v rámci trestného konania vyhlásila, že dispozície s majetkom sa robili cez jej osobu z dôvodu, že ju o to požiadala nevesta (žalovaná 2/) so synom z dôvodu ich exekúcií. Pokiaľ ide o zriadenie vecného bremena, k čomu podpísala zmluvu, žalovanú 1/ na to nahovorila žalovaná 2/. Aj na základe toho žalobca má pochybnosti o vážnosti vôle, kde skutočná vôľa bola rozhodne iná, ako zabezpečiť žalovanej 2/ trvalé bývanie.

19. Taktiež konštatovanie súdu, že žalobca nepodložil tvrdenia ohlasujúci neplatnosti dôkazmi, je neudržateľné a z jeho strany neakceptovateľné. Výčitka súdu, že žalobca mal vedomosť o zriadenom vecnom bremene v čase, keď nadobúdadal nehnuteľnosti, nemôže byť tou skutočnosťou, na základe ktorej by neuniesol dôkazné bremeno. V čase nadobudnutia nehnuteľnosti vedel, za akým účelom a s akým úmyslom ho žalované zriaďovali, kde ich primárnym motívom bolo zneistiť veriteľov pred uplatňovaním nárokov z nevysporiadaných záväzkov. Zo strany žalovaných tak došlo k zrejmemu zneužitiu práva, ktoré síce našlo oporu v platnom práve, avšak výkon tohto práva nebol právom aprobovaný. Okresný súd tak svoje závery založil na neúplnom skutkovom zistení. V konaní predložil všetky dôkazy, ktoré preukázali nepoctivosť konania žalovaných. Nikdy nespochybnil, že zmluva o vecnom bremene spĺňala

náležitosti ustanovené zákonom, avšak účel a cieľ, ktorý sledovala, bolo zneistiť a znevýhodniť všetkých veriteľov žalovaných.

20. Namietol, že zo strany súdu došlo pri hodnotení na základe vnútorného presvedčenia k nepresvedčivým záverom a opomenutiu niektorých podstatných skutočností. Je logickým záverom, že ak sa osoba prizná, že druhej osobe pomáha pred exekúciami a vyhýbaniu sa plneniu záväzkov voči veriteľom tým, že na seba nadobúda majetok, prevádza cez svoju osobu a účty majetok a finančné prostriedky pre takéto osoby, je nahovorená druhou stranou na zriadenie vecného bremena, tak takéto jej konanie asi nebude v súlade so zákonom, aj keď už nie v trestnoprávnej rovine, tak minimálne občianskoprávnej. Bolo preukázané, že v čase uzatvorenia zmluvy o vecnom bremene mali žalované nevysporiadané záväzky, ktoré nemali záujem uhrádzať, žalovaná 1/ bola nahovorená na zriadenie vecného bremena žalovanou 2/, žalovaná 1/ vedome pomáhala svojim blízkym osobám pred exekúciami nastrčením svojej osoby na majetkové dispozície a finančné operácie, preto je toho názoru, že súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

21. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná 1/. Napadnutý rozsudok žiadala potvrdiť ako vecne správny. Vyslovila domnienku, že odvolanie žalobcu je nedôvodné, zmätočné a klamlivé - zavádzajúce v určitých častiach. K námietke žalobcu vo vzťahu k § 137 písm. c) CSP uviedla, že okresný súd postupoval správne, keď najskôr skúmal existenciu naliehavého právneho záujmu a následne skúmal vecnú opodstatnenosť určovacej žaloby. Je nesporné, že žalobcom predložené listinné dôkazy neodôvodňovali ani nepreukazovali skutočnosti ním tvrdené, nakoľko v písomných podaniach uvádzal najmä svoje domnienky, ktorými chcel poukázať na to, že zmluva o zriadení vecného bremena je v rozpore s dobrými mravmi. Ako dôvod uviedol, že mala uzatvoriť zmluvu s cieľom obísť veriteľov. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že tieto tvrdenia neboli podložené dôkazmi a boli len o domnienkach žalobcu. Zmluvu so žalovanou 2/ uzatvárala s cieľom zabezpečiť jej bytovú otázku, tvrdenia žalobcu o nepoctivom zámere považuje za nepreukázané, nepravdivé a účelové.

22. K tvrdeniu žalobcu o neférovosti a nepoctivosti konania uviedla, že toto tvrdenie nebolo preukázané, teda, že by spolu so žalovanou 2/ konala v rozpore s dobrými mravmi, či nepoctivo.

23. Tvrdenia o údajnom trestnom konaní považuje za účelové a nepreukázané nesúvisiace s rozhodnutím vo veci, naviac nepravdivé. Vyslovila podozrenie, odkiaľ žalobca mohol disponovať s takýmito ich informáciami, keďže ona mu ich neposkytla a nejde o verejne dostupné informácie. Zdôraznila, že tieto tvrdenia v odvolacom konaní nepodložil relevantnými dôkazmi, pričom pred okresným súdom tieto skutočnosti neuviedol, nepreukazoval, preto v zmysle § 366 CSP má za to, že ide o novotu v odvolacom konaní a nemá sa na ňu prihliadať.

24. Opakovane uviedla, že jediným cieľom uzatvorenia zmluvy bolo vyriešenie bytovej otázky žalovanej 2/, nakoľko je jej nevestou a týmto úkonom neporušila ani neobišla žiadny zákon ani dobré mravy, nakoľko konala výlučne v súlade s oprávneniami vlastníka nehnuteľnosti, ktorou v čase uzatvorenia zmluvy bola. V tejto súvislosti poukázala na § 123 OZ. Zdôraznil, že v čase uzavretia zmluvy o zriadení vecného bremena ona ani žalovaná 2/ nemala a ani nemohla mať vedomosť, že sa v budúcnosti stane vlastníkom nehnuteľnosti práve žalobca.

25. Taktiež nepovažovala za preukázané tvrdenie žalobcu v odvolaní o tom, že by účelovo pomáhala žalovanej 2/ pred exekúciami, že bola nahovorená na zriadenie vecného bremena a celé konanie vykazovalo znaky účelovosti a protiprávnosti. Nie je jej zrejme, z akých skutočností žalobca vychádzal, keď vyslovil také obvinenia. Pokiaľ žalobca tvrdil, že predložil všetky kvalifikované dôkazy, poukázala na to, že hodnotenie dôkazov predložených v konaní prináleží súdu, preto žalobcom vyjadrené presvedčenie, že predložil všetky dôkazy, považuje len za jeho subjektívny názor.

26. Žalovaná 2/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že ho považuje za nedôvodné. Súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav, dôkazy vyhodnotil každý jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo počas konania vyšlo najavo, preto považuje rozhodnutie sa dostatočne presvedčivé. Žiadala napadnutý rozsudok potvrdiť v celom rozsahu.

27. K argumentom vo vzťahu k žalobe podľa ust. § 137 písm. c) CSP uviedla, že z rozsudku je zrejme, že súd sa zaoberal podanou žalobou ako žalobou určovacou, prednostne riešil existenciu naliehavého právneho záujmu a následne vecnou opodstatnenosťou určovacej žaloby. Z toho je zrejme, že súd postupoval správne.

28. K námietkam žalobcu ohľadom "zlatého pravidla správania sa" vo vzťahu k slušnému poctivému a férovému správaniu uviedla, že pre posúdenie nároku je irelevantné hodnotiť domnienky ohľadom toho, ako by sa správali žalované, pokiaľ by boli v obdobnej situácii. Úvahy žalobcu predstavujú dohady, ktorými len formuluje hypotetickú situáciu, ktorá žiadnym spôsobom nesúvisí s rozhodnutím vo veci samej a v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo relevantným spôsobom preukázané, že by sa spolu so žalovanou 1/ dopustili konania v rozpore s dobrými mravmi. Súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by

nemohol rešpektovať autonómnu vôľu subjektov súkromného práva, teda okolnosť, ktorá by mala za následok neplatnosť zmluvy o zriadení vecného bremena. Tiež žalobca v konaní neuviedol konkrétne dôvody, ktoré by mali svedčiť o neplatnosti právneho úkonu podľa § 37 a nasl. OZ. V konaní bolo preukázané, že zmluva o zriadení vecného bremena účelom a obsahom nie je v rozpore s Občianskym zákonníkom ani iným súkromnoprávnym predpisom. Taktiež nie je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko žalovaná 1/ ako výlučný vlastník nehnuteľností vykonáva svoje vlastnícke právo spôsobom, ktorý zákon nezakazoval.

29. Vo vzťahu k právnemu úkonu uviedla, že forma notárskej zápisnice prezumuje správnosť ako verejné listiny. Súd vyvrátil domnienku žalobcu, žeby žalovaná 1/ nemala záujem zriadením vecného bremena vyriešiť bytovú otázku. V konaní bolo nesporne preukázané, že žalovaná 1/ pri zriadení vecného bremena konala v jej prospech a postupovala v súlade s právnym poriadkom SR ako aj v súlade s dobrými mravmi s cieľom zabezpečiť otázku bývania pre ňu ako blízku osobu.

30. K argumentácii žalobcu vo vzťahu k začatému trestnému konaniu uviedla, že v konaní pred súdom prvej inštancie tieto tvrdenia neuviedol, ani súvisiace tvrdenia, na ktoré teraz poukazuje v odvolacom konaní okrem jediného, kde uviedol, že by konanie žalovaných mohlo napíňať znaky skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie neuviedol tvrdenia o trestnom konaní voči žalovanej 1/, ktoré teraz uvádza v odvolaní, preto žiadala, aby na toto tvrdenie odvolací súd neprihliadal (§ 366 CSP). Tieto tvrdenia považuje za účelové a nesúvisiace s prejednávanou vecou, keď ani v odvolaní nepripojil žiaden dôkaz na preukázanie týchto tvrdení. Spochybnila zdroj uvedených informácií.

31. K námietkam vo vzťahu k dostatočnému odôvodneniu rozsudku uviedla, že tieto považuje za účelové s cieľom umelo založiť odvolacie dôvody. Súd prvej inštancie jasne a dostatočne vyhodnotil dôkazy, ktoré boli v konaní predložené. Pokiaľ žalobca mal za to, že ním predložené dôkazy sú kvalifikované a robia podanú žalobu dôvodnou, ide len o jeho subjektívny názor, pričom hodnotenie dôkazov ako aj zistenie skutkového stavu je činnosťou plne zverenou súdu, ktorý nie je viazaný právnym názorom žalobcu, resp. žiadnej sporovej strany. Z ustálenej judikatúry je zrejmé, že nie je povinnosťou súdu zodpovedať v odôvodnení všetky otázky žalobcu, iba tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie.

32. Podľa jej názoru povinnosťou žalobcu bolo tvrdené skutočnosti preukázať, nie sa spoliehať na to, že súd v rámci náležitého zistenia skutkového stavu nahradí túto povinnosť. V konaní sa nepodarilo preukázať, že by spolu so žalovanou 1/ konala v rozpore s dobrými mravmi, či obchádzala zákon, pričom poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. júna 2019, sp. zn. 5Obo/52/2010, v zmysle ktorého dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností je na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Z dokazovania naopak vyplýva, že obe postupovali v súlade so zákonom a v súlade s dobrými mravmi. Zmluvu uzatváral s cieľom vyriešiť bytovú otázku jej osoby a išlo výlučne o pomoc žalovanej 1/ ako jej svokry. Žalobca nepreukázal, že by toto konanie bolo v rozpore s dobrými mravmi, či obchádzaním zákona. Obdobne ako žalovaná 1/ poukázala na ustanovenie § 123 OZ.

33. Podľa jej názoru pokiaľ žalobca považoval za potrebné, aby súd vyhodnotil ďalšie dôkazy rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci samej, bolo jeho povinnosťou navrhnúť vykonanie takých dôkazov, ktoré by preukazovali ním tvrdené skutočnosti. Zároveň zdôraznil, že žalobca v čase nadobudnutia vlastníckeho práva k danej nehnuteľnosti mal vedomosť o ťarche - vecnom bremene, pretože toto bolo riadne zapísané v katastri nehnuteľností. Napriek tejto skutočnosti nehnuteľnosť kúpil. Pokiaľ žalobca argumentoval rozhodnutím Okresného súdu Spišská nová Ves, podľa jej názoru predloženie žaloby v inom konaní, medzi inými stranami sporu nemôže odôvodniť rozhodnutie vo veci samej.

34. Žalobca v replike k vyjadreniu žalovanej 2/ uviedol, že za nový dôkaz nepovažuje priložený prehľad záväzkov žalovanej 1/ ani žalobný návrh v obdobnej veci vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves, pretože tie majú len názorne a podporne dopomôcť k dokresleniu z celého účelového a protiprávneho konania žalovaných.

35. Vo vzťahu k procesnej obrane žalovanej 2/ ohľadom trestného stíhania uviedol, že vo februári 2020, teda ešte v čase, kedy súd nevytýčil pojednávanie, mu doručil podanie označené ako „Doplnenie skutkových tvrdení zo dňa 17. 2. 2020“, v rámci ktorých poukázal na prebiehajúce trestné konanie vo veci poškodzovania veriteľa, z ktorého mala byť podozrivá žalovaná 1/. V rámci tohto konania sa žalovaná 1/ priznala k protiprávnemu konaniu, a to, že jej konanie nenapíňalo znaky skutkovej podstaty trestného činu, neznamená, že nemohol ísť o konanie v rozpore s občianskym právom. Informácie mal o obsahu výpovede žalovanej 1/ konateľ žalobcu, ktorý bol oznamovateľom skutočností, že mohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu a ako oznamovateľovi mu boli vydané rozhodnutia v trestnej veci doručované a v rámci odôvodnenia boli citované odpovede žalovanej 1/ týkajúce sa uzatvorenia zmluvy o vecnom bremene. Okrem toho okresný súd si mohol kedykoľvek vyžiadať zápisnicou o vylúčení žalovanej 1/.

36. Žalovaná 1/ v duplike doplnila, že žalobca opakovane uvádza rovnaké argumenty, pričom zdôraznila, že jediným cieľom uzatvorenia zmluvy o vecnom bremene bolo vyriešenie bytovej otázky žalovanej 2/, ktorá v byte doteraz býva a nemá inú nehnuteľnosť, v ktorej by mohla bývať. Týmto úkonom neporušila a neobišla zákon ani dobré mravy. Žalobca bez bližšej špecifikácie uvádza, že napadnutý právny úkon bol uzatvorený v rozpore so zákonom, pričom neuvádza, v čom tento rozpor pozostáva, ani neodkazuje na konkrétne ustanovenie konkrétneho zákona. Pokiaľ žalobca opakovane poukazuje na rozhodnutie vydané Okresným súdom Spišská Nová Ves, uviedla, že toto s rozhodovanom vecou nesúvisí, keď žalobca nemôže s určitosťou tvrdiť, prečo žalovaní v danom konaní neprišli na pojednávanie a jeho závery sú len domnienkami.

37. Tvrdenia, že v rámci trestného konania sa priznala k protiprávnemu konaniu, považuje za účelové a nepravdivé. Nemá vedomosť o tom, že by sa mala priznať k tomu, že zmluvu o zriadení vecného bremena v prospech žalovanej 2/ uzatvorila s cieľom obísť veriteľov. Ide len o domnienku žalobcu, ktorá mu "pasuje" pre účely argumentácie v prospech žaloby. Pre úplnosť uviedla, že síce bolo zo strany žalobcu podané trestné oznámenie v októbri 2019, ktoré bolo najskôr uznesením odmietnuté, následne bolo zrušené a nariadené, aby policajti vo veci znovu konali, pričom vo veci bolo začaté trestné stíhanie, ale nebolo vznesené obvinenie konkrétnej osobe, práve naopak. Žalobca účelovo opomína skutočnosť, že vo veci bolo rozhodnuté aj druhýkrát. Uznesením z 19. 7. 2020 ČVS: ORP-XXX/OV-BB - 2019 bolo trestne stíhanie právoplatne zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. b), podľa ktorého prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Z toho je zrejmé, že žalobca si účelovo prispôsobuje niektoré skutočnosti a dôkazy a predkladá ich súdu tak, ako sa mu hodia. Žalobcove tvrdenia neboli preukázané ani v konaní pred orgánmi činnými v trestnom konaní. Žalobca účelovo interpretuje skutočnosti, ktoré neboli zistené ani výsluchom svedka v trestnom konaní, ani iným dôkazom. Žiadnemu trestnoprávnemu konaniu sa nedoznala, pretože žiadne nebolo. Pokiaľ žalobca tvrdí, že síce konali v medziach práva, ale mali sledovať poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu, uviedla, že žalovaná 2/ je jej nevestou, manželkou jej syna, pričom ich manželstvo trvá doteraz. Zriadením vecného bremena k bytu, ktorého bola v čase uzavretia zmluvy vlastníkom, len chcela zabezpečiť bytovú otázku a takto jej vypomôcť. V závere zdôraznila, že údaj o tom, že nehnuteľnosť bola zaťažená farchou - vecným bremenom bol verejne dostupný, keďže vyplýva z katastra nehnuteľností, preto je otázne, aký mal úmysel žalobca, keď nadobudol predmetnú nehnuteľnosť.

38. Žalovaná 2/ v duplike uviedla, že v predmetnom byte býva doteraz a nemá inú nehnuteľnosť, v ktorej by mohla eventuálne bývať. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní nepredložil žiadny relevantný dôkaz, ktorým by čo i len sčasti preukázal dôvodnosť svojich tvrdení. Tvrdenie žalobcu o morálnych pravidlách správania sa žalovaných považuje za urážlivé, nepravdivé nepreukázané. Žalobca len opakovane vyslovuje svoj názor bez toho, aby náležite odôvodnil a preukázal, v čom sa podľa neho prejavuje rozpor zmluvy o zriadení vecného bremena so zákonom, resp. ani nešpecifikuje konkrétne ustanovenia zákona, s ktorým by mala byť zmluva o zriadení vecného bremena v rozpore.

39. K podaniu označenému ako „Doplnenie skutkových tvrdení zo dňa 17. 2. 2020" uviedla, že z obsahu tohto vyjadrenia a jeho príloh nemožno mať za preukázané, že by sa žalovaná 1/ priznala k akémukoľvek účelovému konaniu s cieľom obísť veriteľov. Dala do pozornosti súdu, že žiadny nárok ohľadom vzniku škody žalobca voči nej neuplatnil. Doplnila, že žalobca ako vlastník nehnuteľnosti od nej žiada úhradu nájmu za užívanie nehnuteľnosti a zároveň žiada, aby mu uhradila daň z nehnuteľnosti. Nakoľko tento byt užíva na základe zmluvy o zriadeného vecného bremena - práva doživotného užívania nehnuteľnosti, tieto požiadavky žalobcu nemajú oporu v platnom právnom poriadku, pričom platenie dane z nehnuteľnosti prináleží výlučne vlastníkovi nehnuteľnosti a nie tomu, kto nehnuteľnosť užíva. Záverom dodala, že všetky poplatky súvisiace s užívaním bytu (poplatky správcovi v zmysle mesačného zálohového predpisu, najmä za elektrickú energiu, vodu a iné) pravidelne uhrádza.

40. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379, 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

41. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

42. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu danom odvolaním žalobcu zohľadniac relevantné argumenty žalobcu. Z odvolania je zrejmé, že žalobca zotrváva na argumentoch, ktoré uvádzal počas konania pred súdom prvej inštancie, pričom tento ich nepovažoval za dostatočné na to,

aby súd jeho žalobe vyhovel. Odvolací súd po preskúmaní postupu prvoinštančného súdu v konaní, vykonaných dôkazoch s akcentom na zistený skutkový stav dospel k záveru, že postup okresného súdu bol v súlade s procesným poriadkom, boli vykonané relevantné dôkazy, ktoré súd vyhodnotil jednotlivo, ale aj vo vzájomnej súvislosti. Okresný súd neakceptoval podstatný argument žalobcu, ktorý spočíval v tvrdení, že žalované konali v rozpore s dobrými mravmi, keď napriek tomu, že mali finančné prostriedky na úhradu dlhov voči veriteľom, nadobudli nehnuteľnosť (žalovaná 1/) a dlžníkov nevyplatili. Žalobca aj v odvolaní zotrváva na stanovisku, že vecné bremeno v prospech žalovanej 2/ nevzniklo, lebo zmluva, ktorá mu predchádzala, je absolútne neplatná. Na podporu svojich tvrdení upriamuje pozornosť na rozhodnutie Okresného súdu Spišská Nová Ves, keď vzhľadom na právne posúdenie okresného súdu dokladá žalobu v danej veci, tiež zdôrazňuje trestné konanie. V postupe žalovaných vidí nekalé konanie, ktorého cieľom bolo ukrátiť veriteľov a neplniť záväzky voči nim.

43. Z obsahu spisu, predovšetkým žaloby zo dňa 9. 7. 2019 vyplýva, že na preukázanie svojich tvrdení doložil dôkazy, a to: Rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva; výpis z Obchodného registra notárska zápisnica zo dňa 26. 8. 2016, uznanie záväzku a dohoda o pôžičke zo dňa 24. 7. 2015, zmluva o pôžičke zo dňa 7. 9. 2016, výzva na plnenie záväzkov, informatívny výpis z Centrálného registra exekúcií, zmluva o budúcej zmluve zo dňa 10. 10. 2016, informatívny výpis z katastra nehnuteľností LV. Č. XXXX (kat. úz. C.), rozhodnutie o nariadení neodkladného opatrenia zo dňa 25. 3. 2019, sp. zn. 16C/12/2019-16.

44. Žalované argumentovali, že ak žalobca poukazuje na trestné stíhanie, ide o novotu v konaní a súd na ňu nemá prihliadať. K tomuto rozporu odvolací súd uvádza, že žalobca vo svojom podaní zo dňa 28. 5. 2020 nazvanom „Doplnenie skutkových tvrdení“ uviedol, že žalobca ako oznamovateľ podal trestné oznámenie, zároveň priložil na preukázanie svojho tvrdenia uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry v Banskej Bystrici sp. zn. 4Pn XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 10. 2. 2020 ako aj Uznesenie o odmietnutí trestného oznámenia. Z podania žalovanej 2/ zo dňa 3. 9. 2020 vyplýva, že na tvrdenie žalobcu o podanom trestnom oznámení reagovala. Nakoniec, žalovaná 2/ vo vyjadrení k odvolaniu potvrdila, že vo veci bolo začaté trestné stíhanie, ale nebolo vznesené obvinenie konkrétnej osobe, práve naopak. Zdôraznila, že žalobca účelovo opomína skutočnosť, že vo veci bolo rozhodnuté aj druhýkrát. Uznesením z 19. 7. 2020 ČVS: ORP-957/OV- BB - 2019 bolo trestne stíhanie právoplatne zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. b), podľa ktorého prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Uvedené skutočnosti neboli sporné, avšak žalované, resp. žalovaná 1/ popreli, že by uznala konanie, ktoré sa jej kladie za vinu. Na pojednávaní dňa 13. 10. 2020 právny zástupca žalobcu uviedol, že nenavrhuje žiadne ďalšie dôkazy, nežiadal napr. osobne vykonať vylisť žalobkyň.

45. Tieto skutočnosti však nič nemenia na tom, že skutočnosti, na ktoré žalobca poukazuje, neboli predmetom dokazovania v trestnom konaní, a to, že niektoré súvislosti, či vyjadrenia boli uvedené v rozhodnutiach vyššie uvedených neznamena, že ide o preukázanie tvrdení žalobcu, o vôli žalovaných, resp. skutočnosti uvádzané v rozhodnutiach orgánov činných v trestnom konaní, sú pravdivé, či preukázané, nakoľko ich žalované popreli aj v odvolaní, žalovaná 2/ vo vyjadrení zo dňa 3. 9. 2020.

46. Žalobca v odvolaní argumentoval nečinnosťou súdu a tým, že súd sa nezmenil o dôvodoch rozhodnutia o neprimeranej dĺžke sporu. K tomuto odvolaciemu dôvodu odvolací súd uvádza, že nie je dôvodný z hľadiska posúdenia správnosti rozhodnutia vo veci, nakoľko nie je zrejmé, z čoho žalobca pri uvedení daného argumentu vychádzal. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Z právnej úpravy nevypláva, že súd v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej má povinnosť zaoberať sa lehotami v súvislosti od podanej žaloby do rozhodnutia vo veci.

47. Z hľadiska ďalšieho argumentu vo vzťahu k ust. § 137 písm. c) CSP odvolaciemu súdu nie je zrejmé, v čom má nesprávnosť rozhodnutia spočívať, pretože po úprave petitu okresný súd rozhodoval vo veci meritórne a žalobu nezamietol z formálneho hľadiska z dôvodu jej neprípustnosti z dôvodu, že by sa žalobca domáhal určenia právnej skutočnosti zmysle § 137 písm. d) CSP. Súd žalobcovi neznenomžnil uskutočňovať žalobcovi patriace procesné práva, pretože vec meritórne prejednal a rozhodol.

48. Okresný súd sa v prvom rade zaoberal existenciou naliehavého právneho záujmu, pričom dospel k záveru, že tento je daný. Následne sa zaoberal tvrdenie žalobcu, ktoré závet sa tie spočívali v tvrdení, že výkon práva urobený vo forme právneho úkonu - zmluvy o vecnom bremene, bol v rozpore

s dobrými mravmi, čo by malo mať za následok neplatnosť tohto právneho úkonu, zároveň však aj v odvolaní žalobca poukazuje na to, že táto zmluva je neplatná podľa ustanovenia § 39 OZ, pričom však jednoznačne nešpecifikuje konkrétny dôvod neplatnosti predpokladaný týmto ustanovením, okrem tvrdeného rozporu s dobrými mravmi, či je taktiež tvrdenému obchádzaniu zákona.

49. Okresný súd vo svojom rozhodnutí dal dostatočné a zrozumiteľné odpovede na námietky žalobcu, ktoré uvádza v odvolaní. V konaní bolo preukázané, že spornú nehnuteľnosť nadobudla žalovaná 1/, vlastníctvo bolo zapísané v katastri nehnuteľností, pričom nebolo nikdy spochybnené. Žalovaná 1/ ako vlastníčka disponovala aj právami, ktoré vlastníčkovi veci patria. Podľa § 123 OZ vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. vlastník má oprávnenie vec držať (ius possidendi), oprávnenie vec užívať (ius utendi), oprávnenie s vecou nakladať (ius disponendi), ktoré je veľmi široké. Predstavuje základ pre realizáciu hospodárskych hodnôt iným spôsobom než užívaním a spotrebou. Oprávnenie s vecou nakladať sa naplňa právnymi úkonmi, najmä zmluvami alebo jednostrannými právnymi úkonmi (napr. závetom), prípadne aj opustením veci. Posledným právom je brať plody (ius fruendi).

50. V konaní nebolo preukázané, že práva vyššie uvedené by boli u žalovanej 1/ ako vlastníčky nejakým spôsobom obmedzené, predovšetkým právo nakladania s nehnuteľnosťou. V konaní nebolo preukázané, že žalovaná 1/ nemohla nakladať s nehnuteľnosťou. Bolo len tvrdené, že s týmto právom by nemala nakladať skôr, ako si splní záväzky voči veriteľom. Žalobca navyše tvrdí, že po predaji nehnuteľnosti na L. žalobkyňa nemala nadobúdať sporný byt, ku ktorému bolo zriadené vecné bremeno, ale mala uspokojiť záväzky voči veriteľom. Počas konania vyšlo najavo, že k predaju domu na L. došlo práve z dôvodu, aby mohli byť uhradené záväzky, čím došlo k uspokojovaniu veriteľov, hoci, zrejme nie všetkých a v plnom rozsahu, navyše, nešlo priamo o záväzky, žalovanej 1/, táto len k nim pristúpila, pretože boli pôžičky pre jej syna, ktoré mu opakovane boli poskytované, hoci o tom veritelia vedeli, že ich riadne neplní.

51. Žalovaná 1/ ako vlastníčka sa majetku nezbavovala v snahe vyhnúť sa plneniu záväzkov, ako je uvedené, práve z tohto dôvodu došlo k predaju domu na L. a po uhradení záväzkov za zostávajúcu hodnotu nadobudla byt s príslušenstvom, teda sa žiadnej hodnoty nezbavila, ale len došlo ku kúpe bytu. V čase zriadenia vecného bremena bola žalovaná 1/ vlastníčkou bytu, tohto sa nezbavila, nepredala ho, ako vlastníčka realizovala vlastnícke právo a uzavrela zmluvu o vecnom bremene, čím sa taktiež svojho majetku nezbavila. V čase uzavretia zmluvy nemala a nemohla mať vedomosť o tom, že neskôr sa vlastníkom bytu stane práve žalobca. Po zriadení vecného bremena došlo k ďalším prevodom vlastníctva aj so zapísanou ťarchou, pričom pôvodní vlastníci nenamietali neplatnosť zmluvy o zriadení vecného bremena. Je správny záver okresného súdu, že v čase nadobudnutia vlastníctva k bytu žalobcom z katastra nehnuteľností vyplývalo, že nehnuteľnosť je zaťažená vecným bremenom, teda žalobca bol uzročený, že nehnuteľnosť kupuje s tým, že jeho vlastnícke právo bude obmedzené, pokiaľ ide o možnosť užívania bytu. Zostalo mu právo nakladania s vecou, právo vec držať.

52. Zriadením vecného bremena dochádza k určitému zásahu do plnosti vlastníckých oprávnení. Vlastník dotknutej nehnuteľnosti je obmedzený predovšetkým vo svojom ius utendi, a to podľa toho, o aké vecné bremeno. Vecné bremeno môže ovplyvniť u vlastníka nehnuteľnosti jeho ius disponendi, pretože nehnuteľnosť takto zaťažená nebude ľahko predajná. To platilo aj o predchádzajúcom vlastníkovi/koch, ktorý však takto zaťaženú nehnuteľnosť napriek tomu predal. Žalobca ju napriek vedomosti o existencii vecného bremena nadobudol. Žalobca taktiež nemá obmedzené právo nakladať s nehnuteľnosťou a môže ju predať. Z argumentácie žalobcu je zjavné, že napriek tomu, že vedel o zaťažení nehnuteľnosti, predpokladal, že nehnuteľnosť predá zrejme nezaťaženú alebo ju bude prenajímať a tak získať ďalšie hodnoty. Z toho možno usúdiť, že predpokladal, že nejakým spôsobom dosiahne vymazanie zápisu vecného bremena. Odvolací súd uvádza, že zriadením vecného bremena dochádza k zásahu do plnosti vlastníckých oprávnení, ktorý je obmedzený predovšetkým vo svojich užívateľských právach (ius utendi) a ktoré musí zladiť s obsahom vecného bremena tak, aby oprávneného z tohto bremena neobmedzoval pri výkone jeho práva. V právnickej literatúre sa stretávame s názorom, že zriadením vecného bremena dochádza k odštiepeniu určitého zlomku vlastníckeho práva u vlastníka zaťaženej nehnuteľnosti. Ide o akúsi analógiu deleného vlastníctva, ktoré je avšak diskutabilné.

53. V danom prípade je tiež obmedzené právo žalobcu (ius fruendi), pod ktorým treba rozumieť právo brať prírastky spočívajúce napr. v hodnotách plynúcich z nájmu veci, keď byt nemôže prenajať inému a vzhľadom na obsah zmluvy o zriadení vecného bremena zjavne ani požadovať nájomné od žalovanej 2/, čo je zjavne podstatná otázka, prečo sa žalobca snaží dosiahnuť zrušenia vecného bremena. Ako odvolací súd, ale aj okresný súd konštatoval, žalobca si bol vedomý obmedzenia vlastníckeho práva pri nadobúdaní nehnuteľnosti, teda si bol vedomý toho, že vyššie uvedené práva budú obmedzené. I napriek tomu nehnuteľnosť kúpil, čím prebral povinnosť rešpektovať obmedzenie jeho užívateľského práva.

54. Odvolací súd neakceptuje tvrdenia žalobcu, že sa žalované vyhýbali plneniu záväzkov, keď tieto plnili, hoci nie je zrejmé, v akom rozsahu, keď tieto údaje vyplývajú len z priložených listín vo vzťahu k trestnému konaniu, v ktorom nakoniec voči nikomu nebolo vznesené obvinenie. Nemožnosť celom rozsahu a ani prisvedčiť argumentu žalobcu, že platnosť či neplatnosť právneho úkonu možno posudzovať len so zreteľom na okolnosti, ktoré existovali v čase jeho vzniku, keď poukazoval na deň uzavretia zmluvy dňa 26. 8. 2016, kedy mala žalovaná 1/ po lehote splatnosti viaceré záväzky, keď tvrdenia sú všeobecné. Pokiaľ aj existovali záväzky, nebolo preukázané, že by tieto nemohli byť plnené dlžníkmi z iných zdrojov, resp., že sa ich dlžníci nemôžu domôcť v exekúcii, pokiaľ disponujú vykonateľným titulom a tieto záväzky nie sú napr. premičané.

55. Vo vzťahu k námietkam ohľadom vykonaného dokazovania, prisúdenia pravdivosti vierohodnosti dôkazov okresný súd vo svojom rozhodnutí uviedol, čo bolo medzi stranami sporné čo sporné nebolo, uviedol podstatné dôkazy, z ktorých pri rozhodovaní vyšli vychádzal, pričom z rozhodnutia nevyplýva, že by vykonané dôkazy nepovažoval za pravdivé, či vierohodné. Argument žalobcu od dopytovania je súdu nemožno akceptovať, pretože tento argument poukazuje práve na skutočnosť, ktoré vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia, a to unesenie dôkazného bremena.

56. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorí z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

57. Okresný súd spoľahlivo zistil skutkový stav relevantný pre posúdenie veci a následne správne aplikoval príslušné právne normy, ktoré aj správne vyložil. V konaní nebolo preukázané, že by konanie žalovaných bolo v rozpore s § 39 OZ s prihliadnutím na § 3 OZ, že by ich konanie uzavretie zmluvy o zriadení vecného bremena svojím obsahom alebo účelom odporovalo zákonu alebo ho obchádzalo. Žalovaná 1/ uzavretím zmluvy sledovala legitímny cieľ, keď ako vlastníčka nehnuteľnosti zriadila pre žalovanú 2/ vecné bremeno spočívajúce v možnosti doživotného užívania danej nehnuteľnosti. Toto jej právo nebolo ničím obmedzené, Týmto úkonom sa nehnuteľnosti nezbavovala, čím by konala proti záujmom veriteľov, ktorý vzhľadom na existenciu záväzkov sa mohli plnenia domáhať voči žalovanej 1/ ako vlastníčke danej nehnuteľnosti. V konaní nebolo tvrdené, že by žalobca na základe vykonaného titulu svoje právo realizoval v exekučnom konaní.

58. Pokiaľ ide o argumenty smerujúce k predloženému rozhodnutiu Okresného súdu Spišská Nová Ves, okresný súd, ale ani odvolací súd nie sú ním viazaní. Okresný súd v rozhodnutí odôvodnil svoju úvahu, prečo je tomu tak. Odvolací súd zdôrazňuje, že priložené rozhodnutie nepredstavuje záväzné rozhodnutie, ktorým by sa iný súd pri rozhodovaní mal riadiť, správne tiež okresný súd poznamenal, že bolo rozhodnuté bez prítomnosti žalovaných a nie je zrejmá pohnútka, prečo tak konali. Dané rozhodnutie nebolo predmetom odvolacieho konania.

59. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s námietkou žalobcu uvedenou v bode III. odvolania. Z rozhodnutia, ako bolo vyššie konštatované, nepochybne vyplýva, že vykonané dôkazy považuje súd za hodnoverné, tieto konkretizoval a vyhodnotil jednotlivo a následne aj vo vzájomných súvislostiach. Dané dôkazy si neodporujú, ani sa nevyklúčujú. V žiadnom prípade nemožno prisvedčiť argumentácii, že rozhodnutie budí dojem, že ide len o súhrn súdneho spisu, pretože skutočnosť, že rozhodnutie je stručné, neznamená, že nie je zákonné a spravodlivé. Rozhodne nie je popisné a formálne, pretože tomu by bolo tak vtedy, ak by súd skopíroval, či prepísal jednotlivé podania účastníkov bez akcentu na obsah daných rozhodnutí. Rozhodnutie obsahuje jasné a logické argumenty, ktoré si navzájom neodporujú a tvoria vo svojom závere skutkové zistenia, ktoré súd vyvodil z predložených dôkazov. Rozhodnutie nie je rozporné vo svojej logike. Rozhodnutie musí obsahovať jednotlivé skutkové tvrdenia, následne však rozhodnutie obsahuje aj ich vyhodnotenie na základe vykonaného dokazovania. Ak žalobca pokladá otázku, na základe akých dôkazov súd dospel k záveru, tak odpoveď je taká, že na základe riadne vykonaného dokazovania, skutkového stavu, ktorý z neho vyplynul. Ak žalobca namieta, že rozhodnutiu súdu nepreukázala činnosť zameraná na spoľahlivé zistenie, v odvolaní nekonkretizuje, o akú činnosť išlo. Ak namieta nedostatočné zistenie skutkového stavu, v odvolaní neuvádza, ktoré dôkazy neboli vykonané a od odvolacieho súdu požaduje opätovné prehodnotenie skutkových tvrdení a dôkazov a prisúdenie inej miery dôležitosti, hodnovernosti, zákonnosti a pravdivosti. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi okresného súdu, v odvolaní žalobca neargumentuje tým,

že okresný súd nevykonal ním navrhnuté dôkazy, keď zo zápisnice o pojednávaní vyplynulo, že ďalšie dôkazy nežiada vykonať. Rozhodnutie obsahuje jasné a zrozumiteľné odpovede na relevantné právne a skutkovo relevantné otázky. V zmysle judikatúry hodnotenie dôkazov, ktoré bolo vykonané riadne, pokiaľ netrpí absenciou logiky, nemožno považovať za vadu konania. Odvolací súd sa so závermi okresného súdu stotožňuje. Tiež to, že okresný súd sa nestotožnil so subjektívnym názorom žalobcu na vyhodnotenie dôkazov a vyvedené závery, nemožno považovať za vadu konania.

60. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten - ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Iba výnimočne zákon ukladá súdu určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov, ako napr. skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka, ktorá pripúšťa dôkaz opaku, má súd za preukázanú, pokiaľ v konaní nevyšiel najavo opak. Hodnotiacia úvaha súdu však nie je ľubovoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo v konaní vyšlo najavo. Tieto skutočnosti má súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Súd pritom nie je viazaný žiadnym poradím významu a preukaznej sily jednotlivých dôkazov. Odvolací súd nezistil, že by okresný súd pri hodnotení dôkazov bol arbitrárny, či jeho úvaha sa zakladala na ľubovôli. Odvolací súd preto dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je správne.

61. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bola v celom rozsahu úspešná žalobkyňa 1/ a 2/, preto im odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

62. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.